

Јово Миладић

НЕПОЗНАТА БАЛАДА

Шта ћу водо света кад у мени јечи
Смрт и Ноћ. Још пјевам па ме ослушкују
И нестварне љубави таласи заплъускују
Ко посљедњу звијезду што над гором клече

Водо света доводиш ме ломна
Да видим душу свијета угашена
У пепелу биља наивно узвишена
За милост јутра и сна злобна

Да видим стријеле што су ишчезнуле
Кад срце анђела смртно испунише
И грозницом мрачном лажно измамише
Звона горка да подземно труле

Међ звијезде нећу пијан од ријечи
Да ме лептири, и пусти виноград сања
Можда ће ми вријеме опростити па одзвања
Непозната балада која ме лијечи

НЕКО ЧУДНО ВРИЈЕМЕ

Умјесто дана сад ми ноћ почиње
У срцу ми од празнине цвјета и сја
О шумо звјездана у елегји лисја
Зашто на моје чело хладно пада иње

У свемиру будућем страх и прах ме притишту
Док се враћам по мирису у тајну плода
До порушеног брода са граница живих вода
Које име моје имају и љубав моју ишту

За љепоту у противрјечју невидљива
Кад путујеш у мени до других и склањаш
Ме у опасности од ријечи које знаш
Да поздравих и настаних пјесмом што бива

Прољеће помјерено са знаних предјела
Која ми не прашта занос и мрачне лажи
Кад се смрти удварам и кад ме тражи
Неухватљиво вријеме ради огња смјела